

בבית המשפט העליון

ע"א 6053/22

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המערערים: 1. ליאור רוב, עו"ד
2. איילון חברה לביטוח בע"מ

נגד

המשיבים: 1. אסף דור
2. רן גוט
3. טל רייך
4. אורן גפן
5. אסף קול
6. ענבר אלטר
7. אורי גפר דור
8. יורם רוט
9. מגדל חברה לביטוח בע"מ
10. אהרון בן יהודה
11. שריגים ליאון בע"מ

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
ירושלים (השופט א' רומנוב) שניתן ביום 31.7.2022 בת"א
19394-02-14

בשם המערערים: עו"ד יובל ראובינוף; עו"ד מאיר עליאש

בשם המשיבים 1, ו-3-7: עו"ד אייל בר אליעזר

בשם המשיבה 9: עו"ד בת-שבע אדיב

החלטה

הבקשה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים (השופט א' רומנוב) אשר ניתן ביום 31.7.2022 בת"א 19394-02-14, ואשר חייב את המבקשים – המערערים לפנינו על פסק דין זה – לשלם למשיבים פיצויים בסך של 2,198,798 ש"ח וכן 118,170 ש"ח בגין שכ"ט עו"ד והוצאות המשפט.

2. כפי שיתואר להלן, נוכח מאזן הנוחות המובהק בענייננו אני סבור שיש לדחות את הבקשה. אשר על כן, אסתפק בהצגת הרקע לבקשה בצורה תמציתית.
3. התובעים בהליך קמא, המשיבים 1-7 לפניי (להלן: התובעים), התקשרו בחמישה הסכמים בקשר עם קרקעות הנמצאות בישוב שריגים-ליאון (להלן: ההסכמים), שהיו חלק מפרויקט הרחבה שעתידי היה להתבצע ושכסופו של יום נכשל. התובעים שילמו את הכספים שהיה עליהם לשלם בהתאם להסכמים, אולם כתוצאה מכישלון הפרויקט הם לא קיבלו את התמורה שהיו זכאים לקבל בהתאם להסכמים. למעט המשיב 2, מר רן גוט (להלן: מר גוט), התובעים אף לא קיבלו השבה של הסכומים אותם שילמו. בעקבות זאת הגישו התובעים תביעות רשלנות נגד מספר גורמים ובהם המבקשים לפניי, עורך הדין שייצג את הצד שכנגד בהסכמים (להלן: עו"ד רוב), וחברת הביטוח שלו.
4. בפסק הדין קבע בית משפט קמא כי עו"ד רוב התרשל כלפי התובעים, על-אף שלא היה בא-כוחם, בכך שלא הודיע ולא הבהיר להם כי העסקה אותה הם ביקשו לכוון עם חברת שריגים ליאון בע"מ (להלן: שריגים), המשיבה 11 לפניי, מנוגדת להתחייבויות ששריגים נטלה על עצמה קודם לכן. נקבע שעו"ד רוב סבר שהעסקה של חברת שריגים עם התובעים מנוגדת להתחייבויותיה האחרות של שריגים, ושדיעה זו הקימה לעו"ד רוב חובת גילוי כלפי התובעים. כן נקבע שישנו קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין אי-קיום חובת הגילוי שנקבעה לעו"ד רוב לנזק אשר נגרם לתובעים. חלקו היחסי של עו"ד רוב מנזקם הכולל של התובעים הועמד על שיעור של 39.39% ומכך נגזר חובם של המבקשים כאמור לעיל.
5. נגד החלק בפסק הדין המופנה כלפיהם הגישו המבקשים את הערעור ואת הבקשה לעיכוב ביצוע שלפניי. בבקשה זו אדון כעת.

טענות הצדדים

6. המבקשים ביקשו כי אעכב את ביצוע פסק הדין – זאת, נוכח טענתם לפיה מאזן הנוחות נוטה לטובתם וסיכויי הערעור שלהם טובים.
7. בהקשרם של סיכויי הערעור, התייחסו המבקשים, בעיקר, לעובדה שעו"ד רוב לא ייצג את התובעים, אשר היו מיוצגים על-ידי עורך דין רוט, המשיב 8 לפניי (להלן: עו"ד רוט). יתרה מזאת: נטען שמשעה שהתובעים היו מיוצגים, עו"ד רוב כלל לא היה רשאי ליצור עימם קשר, ויצירת קשר עם עו"ד רוט לא הייתה מועילה. כן נטען כי חובת הגילוי שהוטלה על עו"ד רוב בפסק הדין למעשה חייבה אותו לפעול בניגוד לאינטרסים של הלקוח המיוצג על-ידו.
8. בעניינינו של מאזן הנוחות הסתפקו המבקשים בדברים הבאים: "התובעים הינם אנשים פרטיים שזכו בפסק דין על סכום גבוה במיוחד, וסביר להניח שיתקשו להחזיר אותו כאשר פסק הדין יבוטל בערעור. יצוין שלא מדובר על עיכוב לתקופה רבה. התיק

התנהל בבית המשפט המחוזי מאז שנת 2014, מתייחס להסכמים שנחתמו בשנת 2010, והעיכוב לתקופת הערעור לא ירע את מצבם של התובעים. העיכוב מתייחס לחלקם של המערערים בלבד ולא למלוא סכום פסק הדין. על כן, גם אם הבקשה תתקבל, עדיין לא יחול עיכוב על חלק הארי של הסכום שנפסק לתובעים.”

9. לאחר עיון בבקשה קבעתי כי הבקשה לעיכוב ביצוע מצריכה תגובה, ובמקביל לכך נתתי צו ארעי המורה על עיכוב ביצועו של פסק הדין קמא ביחס למערערים עד למתן החלטה אחרת.

10. מבין המשיבים הוגשה תגובה על-ידי המשיבה 9, מגדל חברה לביטוח בע"מ (להלן: מגדל), אשר ביטחה את אחריותו של עו"ד רוט, ועל-ידי התובעים, למעט מר גוט, במאוחד.

11. בתגובתה טענה מגדל שיש לקבל את הבקשה. מגדל אף הוסיפה וטענה שיש לעכב את ביצועו של פסק הדין כולו, לרבות חלקו של פסק הדין המופנה כלפי מגדל, אולם נמנעה מלפרט באופן מלא את טענותיה, וזאת הגם שהתייחסותו של פסק הדין קמא למגדל שונה באופן מהותי מהתייחסותו של פסק הדין קמא למבקשים. בנסיבות אלה, אין מקום להידרש, אגב דיון בבקשת המבקשים, בעיכוב ביצוע פסק הדין נגד מגדל. בתגובת מגדל נטען כי מגדל מתעתדת להגיש ערעור מטעמה על פסק הדין ואף בקשה לעיכוב ביצוע; ולאחר שאלה יוגשו, אם יוגשו, ניתן יהיה לדון בטענותיה.

12. בתגובתם של התובעים, למעט מר גוט, נטען שיש לדחות את הבקשה נוכח סיכויי הערעור ומאזן הנוחות. בנוגע לסיכויי הערעור נטען שטענותיהם של המבקשים מופנות באופן בלעדי נגד הכרעותיו העובדתיות של בית משפט קמא, אשר בית משפט זה לא ייטה להתערב בהן; בנוגע למאזן הנוחות נטען שהמבקשים לא הציגו תשתית עובדתית כלשהי באשר ליכולתם של התובעים להשיב את הסכומים שנפסקו להם במידה והערעור יוכרע נגדם. לגופם של דברים נטען שהסכום הכולל שנפסק, כ-6,000,000 ש"ח, אינו גבוה באופן שמצדיק עיכוב ביצוע, במיוחד כשהתובעים הם אנשים אמידים ובעלי נכסים, אשר ניתן להיפרע מהם במקרה הצורך; בנוסף לכך, לתגובה מטעם התובעים צורפו תצהיריהם של כל התובעים, למעט מר גוט, לפיהם כל אחד מהם "מסכים ומתחייב להיות ערב ביחד ולחוד עם יתר המשיבים [הכוונה ליתר התובעים – א.ש.] להשבת כל סכום שייקבע, ככל שייקבע שיש להשיב, על ידי ביהמ"ש הנכבד במסגרת ע"א 6053/22 וזאת בצירוף הפרשי הצמדה וריבית על פי חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961 מיום שיתקבל הסכום ועד ליום שיושב בפועל, ככל שיושב”.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינתי בכתובים שלפניי, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לעיכוב ביצוע להידחות.

14. כפי שכבר הזדמן לי לסכם בע"א 109/20 מנורה מבטחים חברה לביטוח בע"מ נ' פלוני, פסקאות 11-12 (12.3.2020): "הלכה היא עמנו כי בעל דין אשר זכה במשפטו יהנה מפירות זכייתו בסמוך למועד פסק הדין ומבלי שיידרש להמתין לתוצאות הערעור שהוגש על פסק הדין (ראו: ע"א 6042/14 נעימה נ' מדינת ישראל (17.12.2014); ע"א 3344/15 אשכנזי נ' גלי (15.6.2015) [...]); ע"א 8579/18 הסתדרות מדיצינית הדסה נ' פלוני (8.1.2019) (להלן: עניין הדסה)); וכך גם מצווה תקנה 466 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אשר קובעת כי הגשת ערעור אינה מעכבת את מימושו של פסק הדין מושא הערעור [עיקרון זה מעוגן כעת בתקנה 145(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 – א.ש.]. חריגה מהכללים האמורים תיתכן רק במקרים בהם הוכח על ידי המבקש כי סיכויי ערעורו הם טובים במיוחד וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתו, שכן ככל שלא יעוכב ביצועו של פסק הדין והערעור יתקבל לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו (ע"א 1900/13 המועצה האזורית רמת נגב נ' עמישב נחום (5.5.2013); ע"א 8898/13 אהרון נ' עובדיה (20.1.2014)). לא זו אף זו: מקום שמדובר בפסק דין המטיל חיוב כספי, הנחת המוצא היא כי התשלום הכספי אינו יוצר מצב בלתי הפיך. כפועל יוצא מכך, על מבקש עיכוב הביצוע מוטל הנטל להוכיח כי מקרהו הוא חריג וכי קיים חשש ממשי שלא ניתן יהיה לגבות בחזרה את הכספים ששולמו. על המבקש מוטל אפוא להוכיח, באמצעות ראיות מוצקות, כי מצבו הכלכלי של המשיב לא יאפשר לו להשיב את המצב לקדמותו היה והערעור יתקבל, או שיש חשש ממשי כי הכסף יוברח אל מחוץ לישראל (ראו: עניין הדסה, פסקה 14). מבין שני השיקולים הללו – סיכויי הערעור ומאזן הנוחות – למאזן הנוחות יש מעמד בכורה (ראו: עניין הדסה; ע"א 7898/14 שחאדה נ' רזוק חברה לעבודות בע"מ (13.1.2015))."

15. בעניינינו-שלנו, המבקשים טענו באופן כללי כי "סביר להניח" שהתובעים יתקשו להשיב את הכספים שיועברו אליהם. בכך לא סגי. זאת במיוחד כשמנגד טענו התובעים שלא יתקשו להשיב את הסכומים, ושאף יש ברשותם נכסים מהם יהיה ניתן להיפרע. לכך יש להוסיף שהתובעים אף חתמו מרצונם על תצהירים לפיהם הם ערבים ביחד ולחוד לכל סכום שייקבע שעליהם להשיב. די באמור כדי לדחות את הבקשה אף מבלי להידרש לסיכויי הערעור.

16. סוף דבר – הבקשה נדחית; המבקשים יישאו בהוצאות המשיבים 1 ו-3-7 בקשר עם בקשה זו בסכום כולל של 6,000 ש"ח. מגדל תישא בהוצאות המשיבים 1 ו-3-7 בקשר עם בקשה זו בסכום כולל של 3,000 ש"ח.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשפ"ג (6.10.2022).

שׁוֹפֵט

מרכז מידע, טל' 077-2703333 *3852 ; אתר אינטרנט, <https://supreme.court.gov.il> עב 22060530_F04.docx